

Preek van 26 februari 2017 **Cees Remmers**

BEURSBERICHTEN

Zodra de carnaval voorbij is, denk ik, zal de krant vol en het tv- scherm bol staan van de verkiezingsbeloften en wordt er weer eindeloos gerekend wie wat en hoe zal moeten betalen. Het gaat vooral om de mammon.

Natuurlijk, nogal wat mensen moeten zich wel degelijk druk maken en knokken om het hoofd boven water te houden, en met kijken naar de vogels in de lucht en de bloemen op het veld krijg je geen brood op de plank. Maar wie blijer wordt van stijgende beursberichten dan van een kleinkind dat achterom komt, en die als de beurs daalt, niet ziet dat de krokussen wel omhoog komen, of wel de mooie merktrui van een ander jaloers bekijkt maar nog niet gezien heeft dat elk roodborstje mooier gekleed gaat, die moet nog eens goed naar de woorden van Jezus luisteren, die zegt dat welvaart niet hetzelfde is als welzijn.

En soms zie je hoe minder bedeelde mensen met al hun armoe soms uitblinken in levenskunst. We kennen allemaal mensen die blij zijn met hun kleine tuintje en de krokus die in het voorjaar de kop opsteekt; we kennen allemaal mensen van wie de dag niet beter wordt naarmate de aandelen stijgen, maar van wie de dag goed is als ze de bloesem aan de bomen zien, de overburen zwaaien en als hun ene been wat minder zeer doet!

Velen van ons worden door het evangelie vandaag uitgedaagd oog te hebben voor wonderen om ons heen. Als ik dat zeg, vertel ik erbij dat de duvel de passie preekt. Ik was na 23 jaar voor het eerst in Annanina's Rust en pas een jaar of acht geleden kwam ik voor het eerst bij de visvijvers, die bijna aan mijn achtertuin grenzen. Niet omdat ik last heb van te veel geld, maar van te veel haast. De tweede kwaal waaraan wij allemaal een beetje lijden.

Op 12 januari, enige jaren terug, knielde een man op de grond van het metrostation in Washington om zijn vioolkist open te maken. Hij speelde drie kwartier lang de sterren van de hemel met prachtige composities van Bach. Er kwamen duizenden mensen gehaast voorbij. 27 mensen gooiden wat geld in zijn kist en hij had uiteindelijk 32 dollar in zijn kist. De violist was Joshua Bell; ik zag hem ooit op Brava. De avond voor zijn stationsoptreden gaf hij een uitverkocht concert in Boston. De plaatsen kosten daar 100 dollar. Zijn hele optreden was een experiment van de Washington Post over de vraag: staan mensen nog open voor onverwachte schoonheid? Nee dus.

God dienen is oog hebben voor elkaar, voor de blijheid en het verdriet van een ander, voor het alledaagse mooie en het vele gewone maar goeie in het leven, en je blij maken over die ander en samen oog hebben voor de gratis wonderen van alledag. Of carnavalesker gezegd: maak er selfie(t)s van!